

Ljudi RAZGOVOR S POVODOM

MAGIJA kaligrafskog pisma

TEKST Mr Violeta Dimitrić

Akadska slikarka Danica Veselinović bavi se izuzetnim umetničkim zanatom, koji je nedavno predstavila i u našem konzulatu u Minhenu

Prezentacija u Minhenu imala je i humanitarni cilj. Odličan odziv naših ljudi koji žive u Nemačkoj da učestvuju u radionicama lepog pisanja, učinio je da se prikupi znatna suma koja će se preko organizacije „Srbi za Srbe“ dodeliti siromašnim višečlanim porodicama u našoj zemlji. Razgovarali smo s Danicom o magiji kaligrafije i očuvanju tradicije, o radosti stvaranje i svemu što ova umetnost pruža a što danas nedostaje savremenom čoveku.

– Veliko interesovanje je naše i nemačke publike sasvim je razumljivo ako imamo u vidu da je čovek oduvek imao potrebu da nešto zabeleži, da ostavi pisanog traga. Najstariji ljudski zapisi sežu čak u doba paleolita, što znači da je kaligrafija nešto iskonsko, arhetipsko što nosimo u sebi, u svom genetskom kodu. Zbog toga ljudi uvek tako dobro reaguju na ovaj umetnički zanat. Nažalost, usled prevelike upotrebe elektronskih uređaja udaljili smo se od tradicionalnog načina pisanja – kaže Danica.

STRPLJENJE I DUHOVNOST

Danica Veselinović je predstavila kaligrafsku veštinu na mnogim destinacijama širom sveta i svuda se reakcije bile slične – od Rusije, preko Arapskih Emirata, Turske, Etiopije, Tanzanije i Egipta, do Francuske, Švajcarske, Bugarske...

– Bilo je pravo uživanje gledati s kolikim interesovanjem posetioci prate primenu ovog starog zanata,

kao i njihovo zadovoljstvo i sreću kada kaligrafsko delo bude završeno. Jer, tu magiju svi nosimo u sebi i da bismo je probudili, dovoljno je da uzmemo pero u ruke. Ali, ima tu još mnogo lepih elemenata koje krasnopis sa sobom nosi i koji nam danas i te kako nedostaju. Na prvom mestu je strpljenje, zatim duhovnost, sporiji tempo života i radost stvaranja. Krasnopis u suštini sadrži gotovo sve ono što

Kaligrafija uvek iznova intrigira javnost, što se pokazalo i nedavno u okviru Vidovdanskih svečanosti koje organizuje Generalni konzulat Republike Srbije u Minhenu. Publika je imala jedinstvenu priliku da se upozna s veštinom lepog pisanja, koju je demonstrirala akademska slikarka Danica Veselinović.

danas nemamo ili što nam u dobroj meri nedostaje. I tu je u stvari cela tajna njene magije i privlačnosti – ističe naša sagovornica.

IZ SREDNJEG VEKA ZA BUDUĆNOST

S obzirom na to da je poznata kao slikar izvanrednog umeća, Danica nam je ispričala i kako se odlučila da se pored toga posveti ovoj tradicionalnoj umetničkoj veštini:

– Ubrajam se među one umetnike koji se ne izražavaju samo kroz jedan umetnički medij. Da bi osećanja bila izražena u svom najiskrenijem obliku, bez banalnosti ili patetike, moramo im naći pravi put. U mom slučaju, to nisu uvek slikarsko platno i četka. Tražeći način da najbolje izrazim i opišem svoje emocije, uspešno istražujem i eksperimentišem u mnogim oblastima umetnosti, u dizajnu, kostimografiji i fotografiji, pomalo čak i u glumi, ali onog trenutka kada sam se upoznala s veštinom lepog pisanja – a to je bilo pre više od petnaest godina kada sam se upisala u Srednju umetničku školu u

Početkom jeseni beogradska publika imaće priliku da se upozna s radom Škole kaligrafije Danice Veselinović, u okviru godišnje izložbe radova njenih polaznika, kada će biti održane i radionice i predavanja posvećeni ćirilici i lepom pisanju

Šapcu – shvatila sam da mi ona pruža izuzetno mnogo mogućnosti da se izrazim. Zaljubila sam se u kaligrafiju na prvo ispisano slovo!

NA OBODU STVARNOSTI

Proces lepog pisanja iziskuje veliku preciznost i potpuno isključenje iz okoline, stvarnosti, prostora i vremena. Izvan odnosa papir – kaligraf više ne postoji ništa drugo.

– Što se više isključimo i izolujemo od svega što nisu pero i papir, to će rezultat biti bolji. U izolaciji od spoljnog sveta stvaralački proces postaje izvor nepresušne inspiracije i pruža istinsko umetničko zadovoljstvo. Važno je da se osećanja i energija rađaju negde između pera i papira, i tada se estetika lepog pisanja odvija s neverovatnom lakoćom – tvrdi naša sagovornica. Rad na vinjetama zahteva posebnu pažnju jer ispravke nisu moguće kada se radi na osetljivom papiru.

– Za razliku od klasičnog slikarstva gde se svaka greška može popraviti, a neke greške čine i deo likovne poetike, u klasičnom kaligrafskom radu greške nikako nisu poželjne jer ih je teško ispraviti. Svaka eventualna intervencija u kaligrafiji nosi rizik od mogućeg oštećenja površine na kojoj se piše, čime se smanjuje kvalitet

rada. Zato je za lepo pisanje potrebna potpuna posvećenost – naglašava Danica.

ZLATNA NIT TRADICIJE

Mnogi se pitaju da li je moguće primeniti kaligrafiju u modernim delima, a postoje i oni što tvrde suprotno, jer s pojavom raznoraznih „čuda od tehnike“ koja olakšavaju pisanje, čini se kao da ovaj zanat pripada istoriji. Međutim, kaligrafija ni dan-danas nije potisnuta ni zaboravljena. – Umetnost lepog pisanja traje i trajaće dokle god postoji pismo. Ako jedan kaligrafski, ručno rađeni ispis ubacimo u neki logotip, on će sigurno biti jedinstven i originalan. Takođe, ako treba napisati reklamu na zidu, ako nam je potreban jedinstven ispis koji će se kao tetovaža naći na telu ili ako treba unikatno potpisati diplome – svuda provejava kaligrafija, kao zlatna nit tradicije u modernim delima. Danas mnogi pesnici žele kaligrafska izdanja. To je složen i spor proces, ali su rezultati očaravajući. Nedavno sam radila jedinstvenu poemu „Umiruća ljubav“ poetese Violete Dimitrić koja se jednostavno „ispisivala sama“; svaka reč je nosila specifičnu energiju koju kaligraf jednostavno zapazi i oseti, mada se može desiti i da se ne poveže s piscem. Pesnikinja i ja smo otkrile tu vezu putem reči i stihova. To je ta magija kaligrafije, koja se rađa dok stvarate neko originalno umetničko delo – objašnjava naša sagovornica.

Promoter srpske kulture

Danica Veselinović, master akademski slikar i profesor kaligrafije, izlagala je širom sveta uspešno predstavljajući bogatstvo srpske srednjovekovne kulture. Dobitnica je mnogih priznanja poput Nagrade Fakulteta savremene umetnosti za crtež i Nagrade za slikarstvo na 17. međunarodnoj izložbi „Žene slikari“ u Majdanpeku. Aktivno promoviše umetnost i kao član Upravnog odbora Studentskog kulturnog centra u Beogradu, Društva za negovanje tradicija oslobodilačkih ratova Srbije do 1918. i Nacionalne asocijacije za stare i umetničke zanate i domaću radinost „Naše ruke“.